

Kommenter 8

Om hvordan Det kinesiske kommunistpartiet er en ond kult

Forord

Sammenbruddet av den sosialistiske blokken, ledet av Sovjetunionen, i begynnelsen av 1990 årene markerte, etter nesten et århundre, kommunismens fiasko. Det kinesiske kommunistpartiet (KKP) overlevde imidlertid uventet og kontrollerer fortsatt Kina, en nasjon med en femtedel av verdens befolkning. Et uunngåelig spørsmål melder seg: Er KKP i dag fortsatt virkelig kommunistisk?

Ingen i dagens Kina, heller ikke partimedlemmer, tror på kommunismen. Etter femti år med sosialismen har KKP nå tatt i bruk privat eiendomsrett og har til og med et aksjemarked. Det søker utenlandske investeringer for å etablere ny virksomhet, mens det utnytter arbeidere og bønder så langt det kan. Dette er totalt det motsatte av de kommunistiske idealer. Til tross for at det går på akkord med kapitalismen, opprettholder KKP diktatorisk og uinnskrenket kontroll over det kinesiske folket. I konstitusjonen står det, etter revisjonen i 2004, fremdeles klart at "Kinesere fra forskjellige etniske bakgrunner vil fortsette å være tilsluttet folkets demokratiske diktatur og sosialistiske vei under lederskapet til Det kinesiske kommunistpartiet og veiledet av marxist-leninismen, Mao Zedongs ideologi, Deng Xiaopings teori og de viktige tankene fra de 'Tre betydninger' ..."

"Leoparden er død, men skinnet ligger igjen" (1). Dagens KKP har bare "sitt skinn" igjen. KKP arvet dette skinnet og bruker det til å opprettholde sitt herredømme over Kina.

Hvilken natur har dette skinnet, arvet av KKP, det vil si selve KKP's organisasjon?

I. KKP's kult-liknende særdrag

Kommunistpartiet er i sitt innerste vesen en ond kult som skader menneskeheten.

Selv om Kommunistpartiet aldri har betegnet seg selv som en religion, er det overensstemmelse mellom hvert eneste særdrag eller karaktertrekk og en religion (tabell 1). I begynnelsen, da KKP ble etablert, anså det marxismen som den absolutte sannheten i verden. Det dyrket gudfryktig Marx som dens spirituelle gud, og formante folk til å engasjere seg i en livslang kamp med formål å bygge "et kommunistisk paradys på jorden."

Tabell 1. Religiøse karaktertrekk ved KKP.

	Hovedtrekkene for en religion	Hovedtrekkene for KKP
1	Kirke eller fundamentet (podium)	Alle nivåene til partikomiteen; fundamentet strekker seg fra partimøtene til alle media som er kontrollert av KKP
2	Doktrine	Marxist-leninismen, Mao Zedongs ideologi, Deng Xiaopings teori, Jiang Zemins "De tre betydningene" og partiets grunnlov.
3	Innvielsesritualer	Seremonier hvor man avgir ed om å være lojal mot KKP for alltid
4	Forpliktelse til bare en religion	Et medlem kan bare tro på Kommunistpartiet
5	Prester	Partiministere og personale ansvarlige for partisaker på alle nivåer.
6	Dyrke Gud	Sverter alle guder og etablerer seg så selv som en unevnelig "Gud".
7	Død blir kalt "å stige opp til himmelen eller å falle ned til helvete"	Død blir kalt "å gå og se Marx"
8	Hellige skrifter	Teoriene og skriftene til kommunistpartiledere.
9	Preken	Alle slags møter; ledernes taler
10	Messe skrifter; studere eller bli krysseksaminert i skriftene	Politiske studier; rutinemessige gruppemøter og aktiviteter for partimedlemmene.
11	Salmer (religiøse sanger)	Sanger for å lovprise partiet
12	Donasjoner	Obligatorisk medlemsavgift; obligatorisk fordeling av offentlige budsjetter, som er penger fra menneskers svette og blod, til partiets bruk.
13	Disiplinær avstraffelse	Partiets disiplinære straff varierer fra "husarrest og undersøkelse" og "utvisning fra partiet" til dødelig tortur, til og med slektninger og venner blir straffet

Kommunistpartiet skiller seg klart fra enhver rettmessig religion. Alle ortodokse religioner tror på Gud og nestekjærlighet og har som sitt formål å instruere menneskeheten om moral og redde sjeler. Kommunistpartiet tror ikke på Gud og motsetter seg tradisjonell moral.

Hva Kommunistpartiet har gjort er i seg selv bevis på at det er en ond kult. KKP's doktriner er basert på klassekamp, voldelig revolusjon og proletariats diktatur og har resultert i en såkalt "kommunistisk revolusjon", full av blod og vold. Den røde terroren under kommunismen har vart i omkring et århundre, brakt ulykker til dusinvis av verdens land og kostet titalls millioner menneskeliv. Den kommunistiske troen, en tro som skapte et helvete på jorden, er ikke noe annet enn den mest råtnete kult i verden.

Kommunistpartiets sektlignende karaktertrekk kan sammenfattes under seks punkter:

1. Dikte opp doktriner og eliminere dissidenter

Kommunistpartiet holder opp marxismen som sin religiøse doktrine og viser den frem som "den uknuselige sannheten". KKP's doktriner er uten godhet og toleranse. I stedet er de fulle av arroganse. Marxismen var et produkt av kapitalismens innledende periode da produktiviteten var lav og vitenskapen underutviklet. Den hadde i det hele tatt ingen rett forståelse om relasjonen mellom menneskehet og samfunn eller menneskehet og natur. Dessverre utviklet denne kjetterske ideologien seg til den internasjonale kommunistiske bevegelsen og skadet den menneskelige verden i over et århundre før mennesker forkastet den, etter å ha funnet at den var fullstendig feil i praksis.

Siden Lenin har partiledere alltid endret kultens doktriner. Fra Lenins teori om voldelig revolusjon, Mao Zedongs teori om kontinuerlig revolusjon under proletariats diktatur, til Jiang Zemins "Tre betydninger", er KKP's historie full av slike kjetterske teorier og villfarelser. Selv om disse teoriene i praksis kontinuerlig har ført til katastrofer og er selvmotsigende, fortsetter Kommunistpartiet å kunngjøre at det er universelt korrekt og tvinger folket til å studere dets doktriner.

Den onde kommunist-kultens mest effektive metode til å spre sine doktriner, er å eliminere dissidenter. På grunn av at doktrinene og denne onde kultens atferd er for latterlige, må Kommunistpartiet tvinge folk til å akseptere dem ved å eliminere dissidenter med bruk av vold. Etter at KKP tok makten i Kina, innførte det "landreformen" for å eliminere landeierklassen, "sosialistreformen" i industri og handel for å eliminere kapitalister, "bevegelsen med å rense ut reaksjonære" for å eliminere folkelige religioner og tjenestemenn som regjerte før kommunistene tok makten, "anti-høyre-bevegelsen" for å få de intellektuelle til å tie og den "store kulturrevolusjonen" for å utrydde tradisjonell kinesisk kultur. KKP klarte å samle Kina under den onde kommunistiske kulten og oppnådde en situasjon der

alle leste den Røde boken, utførte den "lojale dansen," og "ba om instruksjoner fra partiet om morgenen og rapporterte til partiet om kvelden". I perioden etter Mao og Dengs regjeringstid hevdet KKP at Falun Gong, en tradisjonell kultiveringspraksis som tror på Sannhet, Medfølelse og Toleranse, ville konkurrere med partiet om massene og aktet derfor å utrydde Falun Gong. Derfor ble det satt i gang en folkemordaktig forfølgelse av Falun Gong som fortsetter den dag i dag.

2. Fremmer persondyrkelse og den høyeste oppfatning

Fra Marx til Jiang Zemin har det vært portretter av kommunistpartiledere for persondyrkelse, utstilt på fremtredene plasser. De absolutt autoritære kommunistpartiledere godtar overhodet ikke å bli utfordret. Mao Zedong ble satt opp som den "røde sol" og "store befrier". Partiet snakket opprørende om sine skrifter, og sa at "en setning tilsvarer 10.000 vanlige setninger". Som et "vanlig partimedlem", dominerte Deng Xiaoping en gang den kinesiske politikken som en undertrykker. Jiang Zemins teori fra "De tre betydninger" er bare på litt over 40 tegn, inkludert punktum, men KKP's fjerde plenums møte markedsførte det som "å gi et kreativt svar på spørsmål som hva sosialisme er, hvordan konstruere sosialisme, hvilken type parti vi bygger og hvordan bygge partiet". Partiet snakket også opprømt om tanken på de "De tre betydningene", selv om det faktisk latterliggjøres ved å si at det er en fortsettelse og utvikling av marxist-leninismen, Mao Zedongs tanker og Deng Xiaopings teori.

Stalins hensynsløse slakt av uskyldige mennesker, den katastrofale "kultur-revolusjonen" igangsatt av Mao Zedong, Deng Xiaopings ordrer under massakren på Den himmelske freds plass og Jiang Zemins pågående forfølgelse av Falun Gong er de fryktelige resultatene av Kommunistpartiets kjettetske diktatur.

3. Voldelig hjernevasking og tankekontroll, tett organisasjon og ingen utmelding

KKP's organisasjon er ekstremt tett: man trenger to partimedlemmers referanse for å bli godtatt, et nytt medlem må love å være lojal til partiet for alltid etter å ha blitt godtatt, partimedlemmene må betale medlemsavgift, delta på organisasjonsaktiviteter og delta i politiske gruppestudier. Partio-organisasjonen gjennomsyrrer alle nivåene i statsadministrasjonen. Det er KKP-organisasjoner i hver eneste landsby, by og nabolag. KKP kontrollerer ikke bare partimedlemmer og partisaker, men også de som ikke er medlemmer, fordi hele regimet må "bøye seg under partiets lederskap". I de årene da det pågikk klassekamp-kampanjer, visste "prestene" i KKP-religionen, det vil si partisekretærene på alle nivåer, ikke helt hva de gjorde, bortsett fra å disiplinere folk.

"Kritikk og selvkritikk" på partimøtene benyttes som en vanlig og endeløs metode til å kontrollere partimedlemmenes sinn. Så lenge det har eksistert, har KKP lansert et mylder av politiske kampanjer for å "rense partimedlemmene", "korrigere atmosfæren i partiet", "ta forrædere", "rense ut anti-Bolsjevik-grupper (AB-grupper) [3]" og "disiplinere partiet", periodevis teste "følelsen av partinaturen" – det vil si å bruke vold og terror for å teste partimedlemmenes hengivenhet til partiet og samtidig sikre at de beholder den for alltid.

Det å melde seg inn i KKP er som å signere en ugjenkallelig kontrakt om å selge sin kropp og sjel. Da partireglene alltid er over den nasjonale loven, kan partiet ekskludere et hvert partimedlem, mens det enkelte partimedlemmet ikke kan melde seg ut av KKP uten å utsette seg for alvorlig straff. Å melde seg ut av partiet blir betraktet som illojalt og vil føre til svært alvorlige konsekvenser. Under Den store kulturrevolusjonen da kulten KKP hadde absolutt makt, var det allment kjent at om partiet ønsket deg død, ville du ikke overleve, og om partiet ønsket deg levende, ville du ikke dø. Om en person begikk selvmord, ville det bli stemplet som "å frykte folkets straff for sin forbrytelse", og hans familie ville også bli innblandet og straffet.

Avgjørelsesprosessen innen partiet opererer som en sort boks fordi interne partistrider må holdes strengt hemmelig. Alle partiets dokumenter er konfidensielle. Ettersom KKP frykter at dets kriminelle handlinger skal bli avslørt, dømmer KKP jevnlig dissidenter for å "røpe statshemmeligheter".

4. Maner til vold, blod og oppofrelse for partiet

Mao Zedong har sagt:

"En revolusjon er ikke et middagsselskap eller å skrive et essay eller å male et bilde eller å brodere. Det kan ikke være så raffinert, så behagelig og mildt, så moderat, vennlig, høflig, behersket og storsinnet. En revolusjon er et opprør, en handling med vold hvor en klasse nedkjemper en annen." [4]

Deng Xiaoping anbefalte å "Drepe 200.000 mennesker i bytte mot 20 års stabilitet."

Jiang Zemin ga ordren: "Ødelegg dem (Falun Gong-utøvere) fysisk, svert deres rykte og ødelegg dem finansielt."

KKP fremmer vold og har drept utallige mennesker gjennom sine tidligere politiske kampanjer. Det lærer mennesker å behandle fiender "så kaldt som den verste vinteren". Mennesker skal forstå at den røde fargen i det røde flagget er blitt "farget rød med blod fra martyrer". Partiet dyrker det røde fordi det er avhengig av blod og massakrer.

KKP lager en utstilling av "heltemodige" eksempler for å oppmuntre folk til å ofre seg for partiet. Zhang Side døde da han produserte opium i en spesiell ovn. Mao Zedong roste hans død for å være "stor som fjellet Tai [5]". I disse paniske årene er "modige ord" blitt brukt til å fremme innsats til tross for manglende forsyninger, slike som "Frykt verken vanskeligheter eller døden" og "Bitre oppofrelser styrker fryktløse beslutninger; vi tør å la solen og månen skinne på nye himler".

Ved slutten av 1970-årene sendte Vietkong tropper og nedkjempet Røde Khmers regimet, som var fostret av KKP og som begikk utilgivelige og uenevnelige forbrytelser. Selv om KKP var rasende, kunne det ikke sende tropper til støtte for Røde Khmer ettersom Kina og Kambodsja ikke hadde noen felles grense. I stedet gikk KKP til krig mot Vietnam langs den kinesisk-vietnamesiske grensen for å straffe Vietkong og under dekke av "selvforsvar". Titusener av kinesiske soldater ofret blod og liv i kampen mellom kommunistpartier. Deres død hadde ikke noe å gjøre med territoriell suverenitet. Noen år senere minnet KKP skamløst denne meningsløse ofringen av de mange naive og dyktige unge liv som "en revolusjonær og heltemodig ånd", og lånte respektløst sangen "Den elegante atferden farget av blod". 154 kinesiske martyrer døde i 1981 da fjellet Faka i Guangxi-provinsen ble erobret, men KKP ga det lemfeldig tilbake til Vietnam da Kina og Vietnam kartla sine grenser.

Da den tøylesløse spredningen av SARS truet folks liv i begynnelsen av 2003, tok KKP villig inn mange unge, kvinnelige sykepleiere. Disse kvinnene ble raskt låst inne i sykehusene for å pleie SARS-pasienter. KKP presser unge mennesker inn i de farligste situasjoner for å etablere sitt "strålene ansikt utad" av at det "frykter verken vanskeligheter eller døden". KKP har imidlertid ingen forklaring på hvor resten av de nåværende 65 millioner partimedlemmer var og hvilket bilde de ga til partiet.

5. Benekter tro på Gud og kveler menneskelig natur

KKP fremmer ateisme og fastslår at religion er "åndelig opium" som kan beruse og forgifte mennesker. Det brukte sin makt til å slå ned på all religion i Kina og gjorde siden seg selv til gud ved å gi KKP-kulten absolutt makt over landet.

Samtidig som KKP brøt ned religionen, ødela det også tradisjonell kultur. Det hevdet at tradisjon, moral og etikk var føydalistisk, overtroisk og reaksjonær og uttrykket dette i revolusjonens navn. Under Den store kulturrevolusjonen ble kinesiske tradisjoner ødelagt av forferdelige fenomener som at gifte par anklaget hverandre, studenter banket opp sine lærere, fedre og sønner vendte seg mot hverandre, uskyldige ble hemningsløst drept av Rødegardister og opprørere banket opp, knuste og plyndret. Dette var den naturlige konsekvensen av at KKP kvelte den menneskelige naturen.

Etter at KKP hadde etablert sitt regime, tvang det minoritetsgrupper til å gi løfte om lydighet til det kommunistiske lederskapet og gi opp den sterke og fargerike etniske kulturen som de hadde etablert.

Den 4. juni 1989 ble mange studenter massakrert i Beijing av den såkalte "Folkets frigjøringshær". Dette førte til at kinesere mistet alt håp om Kinas politiske fremtid. Fra da av var hele folket ensidig fokuset på å tjene penger. Fra 1999 og frem til i dag har KKP brutalt forfulgt Falun Gong, vendt ryggen til "Sannhet, Medfølelse og Toleranse" og med det forårsaket et akselererende forfall av moralske verdier og standarder.

Siden begynnelsen av dette århundre har en ny runde med ulovlig inndragning av land [6] og beslag av penger og materielle ressurser [av korruperte KKP-tjenestemenn sammen med profittjegere] drevet mange mennesker til å bli nødlidende og hjemløse. Antallet mennesker som appellerer til myndighetene i et forsøk på bøte på urettferdigheter, har økt sterkt, og sosiale konflikter er blitt forsterket. Protester i stor skala forekommer hyppig, og politiet og de væpnede styrker har undertrykket disse med vold. Den fascistiske naturen til "Republikken" er blitt iøynefallende, og samfunnet har mistet sin moralske samvittighet.

Tidligere ville en kjeltring ikke skade sin nærmeste nabo, eller, som det sies, reven jaktet langt fra hjemmet. Nå for tiden vil mennesker som ønsker å snyte noen, heller snyte slektninger og venner og kalle det "å drepe be-kjente".

Tidligere satte kinesere ærbarhet aller høyst, mens mennesker i dag gjør narr av de fattige, men ikke av de prostituerte. Historien om ødeleggelsen av menneskelig natur og moral i Kina er levende fremstilt i balladen under:

"I 1950-årene hjalp mennesker hverandre,

I 1960-årene kjempet mennesker med hverandre,

I 1970-årene svindlet mennesker hverandre,

I 1980-årene brydde mennesker seg bare om seg selv,

I 1990-årene utnyttet mennesker alle de møtte."

6. Militær maktovertakelse, monopolisering av økonomien og ustyrlige politiske og økonomiske ambisjoner

Den eneste årsaken til å etablere KKP var å ta makten med væpnede styrker og siden skape et system med statlig eierskap hvor staten har monopol med planøkonomien. KKP's ustyrlige og ville ambisjon går langt utover en vanlig ond kult, som bare samler penger.

I et land med sosialistisk offentlig eierskap, styrt av Kommunistpartiet, har partiorganisasjoner enorm makt. Det vil si, partikomiteene og avdelingene på de forskjellige nivåene blir påtvinget eller forvalter den vanlige statlige

infrastrukturen. Partiorganisasjonene kontrollerer derved det statlige maskineriet og henter kapital direkte fra offentlige budsjetter på de forskjellige nivåene. Lik vampyrer suger KKP enorme rikdommer ut av nasjonen.

II. Skaden KKP-kulten har forvoldt

Når noen nevner Aum Shinri Kyo (Høyeste sannhet), som drepte mennesker med nervegassen sarin, hvor over 900 tilhengere av Jim Jones "Folkets tempel", Solar-templets tro på å stige opp til himmelen gjennom selvmord eller masseselvmord, skjelver alle av frykt og blir skrekkslagne. KKP er imidlertid en ond kult som begår tusen ganger verre forbrytelser og skader utallige liv. Dette er fordi KKP besitter en del unike særpreg som vanlige kultur ikke har.

Den onde kulten ble statsreligion.

Om du ikke følger en religion, kan du i de fleste land fortsatt leve et lykkelig liv uten å lese bøkene eller høre på prinsippene til den religionen. I Fastlandskina er det imidlertid umulig å leve uten konstant å være utsatt for doktrinene og propagandaen til KKP-kulten fordi KKP har gjort denne onde kulten til en statsreligion helt siden det tok makten.

KKP begynner indoktrineringen av sin politiske lære allerede i barnehagen og barneskolen. Man kan ikke få høyere utdanning eller forfremmelse til høyere stillinger uten å bestå den Politiske eksamen. Ingen av spørsmålene i den Politiske eksamen gir rom for selvstendig tenkning. Det kreves av de som går opp til eksamen at de memorerer KKP's standard svar for å bestå. Det ulykksalige kinesiske folket blir tvunget til å resitere KKP's lære, selv om de er unge, til å hjernevaske seg selv om og om igjen. Når en funksjonær blir forfremmet til en høyere posisjon i regjeringen, må han, om han er medlem av KKP eller ikke, gå på Parti-skolen. Han vil ikke bli forfremmet før han har oppfylt kravene og bestått Parti-skolen.

I Kina, der Kommunistpartiet er statsreligion, tillates ingen grupper med avvikende meninger å eksistere. Selv de "demokratiske partiene", som rett og slett er satt opp av KKP som et politisk spill, og den reformerte "Treselv kirken" (dvs. selvstyrt, selvforsynt og selvoppholdende) må formelt anerkjenne KKP's lederskap. Lojalitet til KKP kommer først, før enhver annen tro, ifølge den logikken til kulten KKP.

Sosial kontroll går til det ekstreme

Denne onde kulten var i stand til å bli en statsreligion fordi KKP hadde fullstendig sosial kontroll og undertrykket enhver individuell frihet. Denne type kontroll er uten sidestykke siden KKP frarøvet folket dets private eiendom, og eiendom er et av frihetens fundament. Før 1980-tallet kunne folk i urbane områder bare tjene til livets opphold ved å arbeide i Parti-

kontrollerte virksomheter. Bønder på landet måtte leve på gården som tilhørte Parti-kollektivene. Ingen kunne slippe unna KKP's kontroll. I et sosialistisk land som Kina er Kommunistpartiets organisasjoner allestedsnærværende – fra sentrale myndigheter til grasrotnivå, inklusive landsbyer og nabolag. Gjennom partikomiteer og kontorer på alle nivåer opprettholder KKP en absolutt kontroll over samfunnet. En slik streng kontroll gir overhodet ingen individuell frihet – bevegelsesfrihet (bostedsregistreringssystem), ytringsfrihet (500.000 høyreorienterte forfulgt av KKP fordi de talte fritt), tankefrihet (Lin Zhao og Zhang Zhixin (7) henrettet for å tvile på KKP), informasjonsfrihet (ulovlig å lese forbudte bøker eller å høre på "fiendens radiostasjoner", Internet er også overvåket.)

Man vil kanskje si at privat eierskap nå er tillatt av KKP, men vi må ikke glemme at denne politikken med reformer og åpenhet først kom da sosialismen hadde nådd et punkt hvor det ikke lenger var nok å spise og nasjonaløkonomien var på sammenbruddets rand. KKP måtte ta et steg tilbake for å redde seg selv fra utslettelse. Ikke desto mindre har KKP aldri, selv ikke etter reformene og åpenheten, noen gang gitt slipp på sin kontroll over folket. Den vedvarende brutale forfølgelsen av Falun Gong-utøvere kunne bare ha funnet sted i et land kontrollert av Kommunistpartiet. Om KKP skulle bli en økonomisk gigant, slik det ønsker, er det sikkert at KKP ville skjerpe kontrollen over det kinesiske folket.

Forsvarer vold og forakter liv

Omtrent alle onde kulturer kontrollerer sine tilhengere eller motvirker ytre press med vold. Imidlertid er det få som har tydd til voldelige metoder i samme grad som KKP, uten samvittighetsnag. Selv ikke det totale antallet døde forårsaket av alle andre onde kulturer over hele verden, er sammenlignbart med det antallet mennesker som KKP har drept. KKP-kulturen ser menneskeheten bare som et middel til å realisere sitt mål – drap er bare et av midlene. Derfor har KKP ingen betenkeligheter eller skrupler med å forfølge mennesker. Alle, inkludert tilhengere, medlemmer og ledere i KKP, kan bli et mål for partiets forfølgelse.

KKP fostret den kambodsjanske Røde Khmer, en typisk sak som illustrerer Kommunistpartiets brutalitet og forakt for liv. Inspirert og veiledet av Mao Zedongs lære, for å "eliminere systemet med privat eierskap", slaktet det Pol Pot-ledede kambodsjanske Kommunistpartiet to millioner mennesker, eller omtrent en fjerdedel av dette lille landets innbyggere, i løpet av de tre år og åtte måneder det regjerte. Av de drepte var det mer enn 200.000 av kinesisk etnisitet.

For å minnes ofrene for de forbrytelsene som Kommunistpartiet hadde begått, bygget Kambodsja et museum for å dokumentere og synliggjøre grusomhetene til Røde Khmer. Museet er i et fengsel som tidligere ble brukt av Røde Khmer. Bygningen var opprinnelig en videregående skole

som ble omdannet av Pol Pot til fengselet S-21, spesielt for samvittighetsfanger. Mange intellektuelle ble internert der og torturert til døde. Sammen med fengselsbygningene og forskjellige torturinstrumenter, blir det også stilt ut sorthvite bilder av ofre før de ble drept. Det er dokumentert mange grusomme torturmetoder som å skjære over strupen, hjernedrilling, babyer slengt i bakken og drept og så videre. Alle disse torturmetodene ble ifølge rapporter undervist av "eksperter og teknisk personell" som KKP sendte for å støtte Røde Khmer. KKP trente til og med opp fotografer som ble spesialister på å fotografere fanger før de ble henrettet, enten for dokumentasjon eller for underholdning.

Nettopp i dette S-21-fengselet ble en maskin for hjernedrilling konstruert for å ekstrahere menneskehjerner. De ble brukt til å lage næringsrik mat for lederne av Det kambodsjanske kommunistpartiet. Samvittighetsfangene ble bundet til en stol foran hjernedrill-maskinen. Ofrene var vettskremte, mens en drill med høy hastighet boret hull i hodet bakfra og raskt og effektivt trakk hjernemassen ut før offeret døde.

III. Kommunistpartiets kult-natur

Hva gjør Kommunistpartiet så tyrannisk og så ondt? Da dette kommunistiske gjenferdet kom til denne verden, kom det med et skrekkinnjagende oppdrag. Mot slutten av "Det kommunistiske manifest" står det noe velkjent:

Kommunistene skjuler sine meninger og mål. De forklarer åpent at deres mål bare kan oppnås ved å knuse alle eksisterende sosiale former med vold. La de regjerende klassene skjelve under den kommunistiske revolusjonen. Proletariatet har ingenting å miste utenom sine lenker. De har en verden å vinne.

Dette gjenferdets oppdrag var å bruke vold for åpent å utfordre det menneskelige samfunnet, for å smadre den gamle verden, "for å eliminere privat eierskap," "for å eliminere borgerskapets karakter, uavhengighet og frihet," for å eliminere utnyttelse, for å eliminere familier og la proletariatet regjere verden.

Dette politiske partiet, som åpent har annonsert sin higen etter å "banke, smadre og plyndre", nekter ikke bare for at det i utgangspunktet er ondt, men erklærte også selvrettferdighet i "Det kommunistiske manifest" at "ettersom den kommunistiske revolusjonen er det mest radikale bruddet med tradisjoner, er det heller ikke underlig at dets utvikling omfatter det mest radikale bruddet med tradisjonelle ideer".

Hvor kommer de tradisjonelle tankene fra? Ifølge ateistisk oppfatning kommer tradisjonelle tanker naturligvis fra loven om naturen og samfunnet. De er et resultat av universets systematiske bevegelse. Ifølge de som tror på Gud er imidlertid menneskenes tradisjoner og moralske verdier gitt av Gud.

Uavhengig av opprinnelse er den mest fundamentale menneskelige moral, norm for oppførsel og standard for å dømme godt og ondt relativt stabil, og de har vært et grunnlag for å regulere menneskelig atferd og opprettholde sosial orden i tusener av år. Om menneskeheten mistet moralske normer og standarder for å dømme godt og ondt, ville ikke menneskene da degenereres til dyr? Da "Det kommunistiske manifest" "fundamentalt vil bryte med tradisjonelle ideer", er det en fundamental trussel mot det normale menneskelige samfunnet og dets eksistens. Kommunistpartiet måtte nødvendigvis bli en ond kult som påfører menneskeheten store ødeleggelser.

"Det kommunistiske manifest" som angir de styrende prinsippene for Kommunistpartiet, er i sin helhet gjennomtrengt av ekstreme erklæringer helt uten vennlighet og toleranse. Marx og Engels trodde at de hadde funnet loven for sosial utvikling gjennom dialektisk materialisme. Derfor stilte de, som bærere av "sannheten", spørsmål med alt. og de avviste alt. Med stahet tvang de illusjonene om kommunismen på folk og avholdt seg ikke fra å forsvare voldsbruk til å ødelegge eksisterende sosiale strukturer og de kulturelle fundamentene. Det som sammen med "Det kommunistiske manifest" ble brakt videre til det nyopprettede Kommunistpartiet, var et syndig gjenferd som motsetter seg himmelens lover, utsletter menneskelig natur og som fremtrer arrogant, ekstremt egoistisk og totalt ukontrollerbart.

IV. Kommunistpartiets dommedagsteori – frykten for undergangen

Marx og Engels satte en ond ånd inn i Kommunistpartiet. Lenin etablerte Kommunistpartiet i Russland og med voldelige skurker veltet han overgangsregjeringen etter Februarrevolusjonen [8], avbrøt den borgerlige revolusjonen i Russland, grep makten og fikk fotfeste for den kommunistiske kulten. Lenins suksess førte imidlertid ikke til at proletariatet vant verden. Nøyaktig det motsatte skjedde, slik det står i første avsnitt av "Det kommunistiske manifest": "All makt fra det gamle Europa har gått inn i en hellig allianse for å rense ut dette gjenferdet..." Etter at Kommunistpartiet var dannet, ble det straks stilt overfor den kontinuerlige frykten for egen overlevelse – frykten for egen undergang.

Oktoberrevolusjonen [9] og de russiske kommunistene eller bolsjevikene brakte verken fred eller brød til folket; bare hensynsløs drap. Frontlinjen tapte krigen og revolusjonen svekket samfunnsøkonomien. Av denne grunn gjorde folket opprør. Borgerkrigen spredte seg raskt til hele nasjonen, og bøndene nektet å sende matforsyninger til byene. Kosakkene nær elven Don gjorde opprør i stor skala. Kampene med Den røde hær førte til brutal blodsutgytelse. Dette barbariske slaget med brutal slakt på slagmarken er skildret i litteraturen, f.eks i Sholokhovs "Tikhii Don" og andre av hans samlede historiske skrifter om elven Don. Troppene, ledet av en tidligere admiral fra den hvite hær, Aleksandr Vailiyevich Kolchak, og general

Anton Denikin, var på et tidspunkt nær ved å overvinne det russiske Kommunistpartiet. Selv som en nydannet politisk makt var det motstand mot Kommunistpartiet i hele nasjonen, muligens fordi den kommunistiske kulturen var for ond til å vinne folkets hjerter.

Det kinesiske kommunistpartiet gjorde tilsvarende erfaringer. Fra "Marihendelsen" og "12. april-massakren" [10] til fem ganger å bli nedkjempet i områder der de kinesiske kommunistene hadde kontroll og til sist bli tvunget til å foreta den 25.000 kilometer "Lange marsjen"; KKP har alltid stått overfor sin egen undergang.

Kommunistpartiet ble dannet med en besluttomhet om å ødelegge den gamle verden med alle midler. Det møtte da et virkelig problem: Hvordan overleve uten å bli utslettet. Kommunistpartiet har alltid levd i konstant frykt for sin egen undergang. Å overleve er blitt kommunistkulturens viktigste bekymring og et altoppslukende fokus. KKP's krise for å overleve ble forverret da den internasjonale kommunistalliansen ble oppløst. Siden 1989 har partiets frykt for sin egen dommedag blitt mer virkelig, ettersom dets visse død har kommet stadig nærmere.

V. Kommunistkulturens viktigste våpen for å overleve er brutal kamp

Kommunistpartiet har konstant fremhevet jerndisiplin, absolutt lojalitet og prinsipper for organisasjonen. De som melder seg inn i KKP, må avgi følgende ed:

"Jeg ønsker å melde meg inn i Det kinesiske kommunistpartiet, å støtte partiets konstitusjon, følge partiets reguleringer, oppfylle medlemsforpliktelsene, gjennomføre partiets beslutninger, strengt følge partiets disiplin, holde på partiets hemmeligheter, være lojal til partiet, arbeide flittig, vie hele mitt liv til kommunismen, være beredt til å ofre alt for partiet og folket og aldri forråde partiet."
(se KKP's konstitusjon, kapittel I, artikkel 6)

KKP kaller denne kultliknende lagånd og oppofrelse for partiet som "en følelse av partinatur". Det ber KKP-medlemmer om alltid å være beredt til å gi opp personlig tro, overbevisning og prinsipper og fullstendig adlyde partiets og ledernes vilje. Om partiet vil at du skal være vennlig, da skal du være vennlig; om partiet vil at du skal gjøre onde handlinger, da skal du gjøre onde handlinger. Ellers møter du ikke kravene til et partimedlem og har ikke utvist en sterk "følelse av partinatur."

Mao Zedong har sagt: "Marxistisk filosofi er en filosofi om kamp." For å pleie og opprettholde "følelsen av partinatur", baserer KKP seg på en mekanisme med periodevis kamper innad i partiet. Ved uopphørlig å mobilisere til brutal kamp innad og utenfor partiet, har KKP eliminert dissidenter og skapt rød terror. Samtidig renser KKP hele tiden partimedlemmer ut,

gjør sine kultiske regler stadig strengere og styrker "partinaturen" hos medlemmene for å høyne partiets evne til kamp. Dette er det viktigste, det mest verdsette våpen som KKP benytter for å overleve lenger og utsette undergangen.

Av KKP's ledere var Mao Zedong den dyktigste til å benytte dette mest verdsette våpenet med brutal kamp innad i partiet. Brutaliteten i kampene og ondskapen i metodene startet allerede i begynnelsen av 30-årene i områder kontrollert av de kinesiske kommunistene, det såkalte "Sovjet-området".

I 1930 satte Mao Zedong i Sovjet området i provinsen Jiangxi i gang en revolusjonssk terror i stor skala, den såkalte utrensning av Anti-Bolsjevik-gruppen eller AB-gruppen. Tusenvis av soldater fra den røde hæren, partiet og forbundsmedlemmer og sivile i de kommunistiske basene ble brutalt myrdet. Hendelsen var en følge av Maos despotiske kontrollbehov. Etter at Mao hadde etablert det sovjetiske området i Jiangxi, ble han raskt utfordret av den lokale røde hæren og partiorganisasjoner sørvest i Jiangxi som var under ledelse av Li Wenlin. Mao tålte ikke denne organiserte opposisjonen rett foran sin nese og grep til de mest ekstreme metoder til å undertrykke de partimedlemmene han mistenkte for å være avvikere. For å skape en hard atmosfære for utrenskningene, gikk Mao uten å nøle aller først løs på sine egne tropper, de som var direkte under hans kontroll. Fra sent i november til midten av desember gikk Første front røde hær gjennom "en rask militær omrokering". Avdelinger for å rense ut kontrarevolusjonære ble etablert på hvert eneste nivå i hæren, i alle divisjoner, regimenter, bataljoner, kompanier og tropper. Partimedlemmer fra familier med eiendom eller rike bønder og de som hadde klagd, ble arrestert og drept. Av de mer enn 40.000 soldatene ble på mindre enn en måned 4.400 stemplet som elementer fra AB-gruppen, inklusive flere enn 10 kapteiner (AB-gruppekapteiner), og alle disse ble henrettet.

I den følgende perioden begynte Mao å straffe dissidenter i Sovjet-området. I desember 1930 beordret han generalsekretæren for Politisk avdeling i Første front røde hær og leder av Komiteen for utrensning, Li Shaojiu, å dra til byen Futian i provinsen Jiangxi hvor de kommunistiske myndighetene holdt til. Li Shaojiu arresterte medlemmer fra Aksjonskomiteen i provinsen og åtte høyere ledere fra den 20. røde arme, inkludert Duan Liangbi og Li Baifang. Han benyttet mange grusomme torturmetoder, som å banke opp og brennemerke kroppen. De som ble torturert på denne måten, hadde skader over hele kroppen, som brukne fingre og store brannsåre, og kunne ikke bevege seg. Ifølge dokumenterte bevis fra den tiden skrek ofrene så forferdelig, som om det boret seg inn i himmelen. De grusomme torturmetodene var ekstreme og umenneskelige.

Den 8. desember dro konene til Li Baifang, Ma Ming og Shou Mian for å besøke sine internerte menn, men de ble også arrestert som medlemmer av

AB-gruppen og brutalt torturert. De ble alvorlig banket opp, deres kropp og kjønnslepper brennemerket og brystene skåret med kniver. Under denne grusomme torturen tilsto Duan Liangbi at Li Wenlin, Jin Wanbang, Liu Di, Zhou Mian, Ma Ming og andre var ledere av AB-gruppen og at det var mange medlemmer av AB-gruppen i Den røde hærens skoler.

Fra den 7. desember til kvelden den 12. desember arresterte Li Shaojiu og andre, i løpet av bare fem dager, mer enn 120 påståtte AB-gruppedlemmer og titalls hovedpersoner blant motstanderne av revolusjonen i den harde rensingen av AB-gruppen i Futian. Mer en 40 mennesker ble henrettet. Li Shaojius grusomme handlinger utløste til slutt "Futian-hendelsen" [11] den 12. desember 1930 som i høy grad forbløffet Sovjet-området. (fra boken *"Historical Investigation of Mao Zedong's Purge of 'AB Corps' in Soviet Area, Jiangxi Province"* av Gao Hua)

Fra Sovjet-tiden til Yan'an stolte Mao hele tiden fullstendig på sine teorier og praksis om at andre må bekjempes, og gradvis etablerte han sitt absolutte lederskap over partiet. Etter at KKP kom til makten i 1949 fortsatte Mao å respondere på indre kamp i partiet på den samme måten. For eksempel angrep Mao i det åttende plenumet av det åttende KKP sentralkomitémøte i Lushan i 1959 helt uventet Peng Dehuai og fjernet ham fra hans posisjon [12]. Alle de sentrale lederne på konferansen ble bedt om å ta et standpunkt. De få som vågde å uttrykke andre meninger, ble alle stemplet som tilhørende Peng Dehuai antiparti-blokken. Under Kulturrevolusjonen ble veteraner i den indre kjerne av KKP sentralkomite straffet en etter en, men alle gav opp uten motstand. Hvem torde å si et ord mot Mao Zedong? KKP har alltid krevd jerndisiplin, lojalitet til partiet og organisasjonens prinsipper; har alltid krevd absolutt lydighet til hierarkiets leder. Denne type partinatur er blitt rotfestet i løpet av de kontinuerlige politiske kampene.

Under Kulturrevolusjonen ble Li Lisan, en gang KKP-leder, drevet til grensen av det han kunne tåle. Da han var 68 år gammel, ble han avhørt gjennomsnittlig syv ganger hver måned. Hans kone Li Sha ble behandlet som en "sovjetisk revolusjonær"-spion og hadde allerede blitt fengslet. Ingen visste hvor hun var. Uten annet valg og i ekstrem fortvilelse begikk Li Lisan selvmord ved å ta et stort antall sovetabletter. Før sin død skrev Li Lisan et brev til Mao Zedong som virkelig reflekterte "følelsen av partinatur". I henhold til denne tør KKP-medlemmer ikke å gi opp, selv ikke på dødens rand.

Formann

Jeg går nå inn på en vei der jeg ved å begå selvmord vil bedra partiet og har intet forsvar for min forbrytelse. Bare en ting, og det er, verken noen i hele min familie eller jeg selv har noen gang samarbeidet med fiendtlige stater. Bare når det gjelder dette forholdet ber jeg om at de sentrale myndigheter undersøker og gransker fakta og drar konklusjoner basert på sannheten...

Mens Mao Zedongs kampfilosofi etter hvert dro Kina inn i en katastrofe uten sidestykke, har denne typen politiske kampanjer og kamper innad i partiet, som gjentar seg "hvert sjuende eller åttende år", sikret KKP's fortsette overlevelse. Ved hver kampanje ble en minoritet på fem prosent forfulgt, mens de resterende 95 prosentene ble brakt til lydig troskap til partiets grunnleggende linje. Dette forsterket partiorganisasjonens samlende kraft og destruktive evner. I disse kampene ble også de "nølende" medlemmene som ikke var villige til å gi opp sin samvittighet, eliminert, og enhver kraft som torde å gjøre motstand, ble angrepet. Med denne kampmekanismen skaffet de seg kontroll over KKP-medlemmene som hadde det sterkeste ønsket om å kjempe og som var best til å utnytte gangstermetodene. KKP's kultledere er alle fryktløse mennesker med stor erfaring i å kjempe, og de er fylt av partiånden. Slike brutale kamper gir også de som har erfart dem en "blodig leksjon" og en voldelig hjernevask. Derved er KKP selv blitt styrket samtidig som dets begjær etter kamp er forsterket, dets overlevelse sikret og det er blitt forhindrede fra å bli en måteholden gruppe som gir opp kampen.

Denne typen partinatur som KKP krever, kommer nettopp fra kultnaturen til KKP. For å realisere sitt mål er KKP fast bestemt på å slå seg fri fra alle tradisjonelle prinsipper og bruke alle midler til uten nøling å bekjempe enhver hindrende kraft. Derfor har det behov for å trene og slavebinde alle sine medlemmer til å bli hjerteløse, urettferdige og troløse verktøy for partiet. Denne KKP's natur stammer fra dets hat mot det menneskelige samfunnet og tradisjoner, fra dets desillusjonerte egenverdi og fra dets ekstreme egoisme og forakt for andres liv. For å oppnå sitt såkalte ideal brukte KKP vold og alle midler for å smadre verden og eliminere alle avvikere. En slik ond kult vil møte motstand fra mennesker med samvittighet. For å få mennesker til å tro på dets onde doktriner måtte derfor menneskers samvittighet og vennlige tanker elimineres. Således, for å sikre sin overlevelse må KKP først av alt bryte ned menneskers samvittighet, vennlige tanker og moralske standard og gjøre mennesker om til tamme slaver og redskaper for seg selv. Ifølge KKP's logikk er partiets liv og interesser overordnet alt annet, til og med overordnet alle partimedlemmenes kollektive interesser. Derfor må ethvert individuelt partimedlem være beredt til å ofre for partiet.

Gjennom hele KKP's historie er personer som beholdt tankegangen til tradisjonelle intellektuelle, slike som Chen Duxin og Qu Qiubai, som fortsatt brydde seg om folks interesser, slike som Hu Yaobang og Zhao Ziyang, eller som hadde bestemt seg for å være rene tjenestemenn og virkelig gi service til folket, slike som Zhu Rongji – uansett hvor mye de bidro til partiet og uansett hvor blottet de var for personlige ambisjoner – til sist er de blitt renset ut, satt på sidelinjen eller begrenset av partiets interesser og disiplin.

Følelsen av Partinatur eller troskapen mot partiet som ble podet inn i dem gjennom mange år med kamp, gjorde at de ofte kom med innrømmelser og overga seg i kritiske øyeblikk, fordi i deres underbevissthet er partiets overlevelse overordnet alt annet. De ville heller ofre seg selv og være vitne til at den onde kraften i partiet begikk mord enn å utfordre partiets overlevelse, og dette var ut fra deres egne samvittighetsfulle og medlidende tanker. Dette er nettopp konsekvensen av KKP's kampmekanisme. Den gjør gode mennesker om til verktøy som det så benytter, og bruker partinaturen til i høyeste grad å begrense og til og med eliminere menneskelig samvittighet. I titalls interne kamper i KKP er mer enn 10 partiledere på toppnivå eller utpekte etterfølgere blitt knust. Ingen av topplederne i partiet fikk en god avslutning. Selv om Mao Zedong hadde vært konge i 43 år, ble hans kone og nevø fengslet kort tid etter hans død. Dette ble tiljublet av hele partiet som en stor seier for maoismen. Er dette en komedie eller en parodi?

Etter at KKP grep den politiske makten, var det ustanselige politiske kampanjer, fra interne partikamper til kamper utenfor partiet. Dette var virkeligheten i Mao Zedongs periode, og det er fortsatt virkeligheten i post-Mao-perioden med "reform og åpenhet". Da folk i 80-årene så vidt hadde begynt å få bitte lite grann frihet i sine tanker, lanserte KKP-kampanjen med "opposisjon mot borgerlig liberalisering" og foreslo "Fire fundamentale prinsipper" [14] for å opprettholde sitt absolutte lederskap. I 1989 ble studentene som fredelig ba om demokrati, blodig undertrykket fordi KKP ikke tillater lengsler etter demokrati. I 90-årene var vi vitne til en rask økning av antall Falun Gong-utøvere som tror på Sannhet, Medfølelse og Toleranse, men de ble i begynnelsen av 1999 møtt med en folkemordaktig forfølgelse, fordi KKP ikke kunne tolerere menneskelig natur og vennlige tanker. Det bruker vold for å ødelegge menneskers samvittighet og sikre sin egen makt. I det 21. århundre har Internet koblet verden sammen, men KKP har brukt enorme pengebeløp på å blokkere nettverket og fange online-liberaler fordi KKP har en sterk frykt for at folk fritt skal få tilgang til informasjon.

VI. Den onde kulten KKP degenererer

Den onde KKP-kulten regjerer hovedsakelig i motsetning til menneskelig natur og himmelske prinsipper. KKP er kjent for sin arroganse, innbilskhet, egoisme og brutale og uhemmede handlinger. Det bringer konsekvent ulykker til land og folk, men innrømmer likevel aldri sine feil og vil heller aldri vise sin sanne natur for folket. KKP har aldri nølt med å forandre slagord og betegnelser, som er ansett av KKP som verktøy for å opprettholde kontroll. Det gjør hva som helst for å beholde makten, med total forakt for moral, rettferdighet og menneskeliv.

Denne onde kultens institusjonalisering og sosialisering vil uunngåelig føre til sammenbrudd. Sentraliseringen av makten har brakt all offentlig meningsyttring til taushet. Det er ingen mulighet for å avsløre maktapparatet,

og det er ikke lenger noen kraft som kan stoppe KKP og hindre at det glir inn i korrupsjon og oppløsning.

Dagens KKP er blitt verdens største regjerende "parti av underslag og korrupsjon". Ifølge offisiell statistikk er, av de 20 millioner tjenestemenn, ledere eller partifunksjonærer i løpet av de siste 20 årene, hele åtte millioner funnet skyldige i korrupsjon og, i henhold til partilover eller offentlige regler, fått disiplinær irettesettelse eller straff. Om uidentifiserte korrupte tjenestemenn også tas med i beregningen, anslås det at de korrupte parti- og myndighetspersonene utgjør over to tredjedeler, og bare en liten del av disse er undersøkt og avdekket.

Det å sikre materielle fordeler ved hjelp av korrupsjon og utpressing, er blitt den sterkeste kraften som binder KKP sammen til en enhet i dag. Korrupte tjenestemenn vet at uten KKP ville det ikke være mulig å se gjennom fingrene i forhold til personlig vinning, og om KKP faller, vil de ikke bare miste sin makt og posisjon, men også bli stilt til ansvar og bli etterforsket. "I himmelens vrede", en roman som avslører KKP-tjenestemenns handlinger bak kulissene, forklarer forfatteren Chen Fang detaljert KKPs hemmeligheter ved å la Hao Xiangshou, underdirektør ved et kommunalt KKP-kontor, tale. Han sier: "Korrupsjon har stabilisert vår politiske makt."

Kinesere ser tydelig at "om vi bekjemper korrupsjon, vil partiet falle, og om vi ikke bekjemper korrupsjon, vil nasjonen råtne." KKP vil imidlertid ikke risikere sin egen undergang ved å bekjempe korrupsjon. Hva det gjør, er å drepe noen få korrupte personer som et symbolsk offer for å redde sitt rykte. Dette forlenger dets liv med noen få år på bekostning av noen få korrupte. I dag er det eneste målet til den onde KKP-kulten å beholde makten og styre unna undergangen.

I dagens Kina har etikk og moral degenerert til det ugjenkjennelige. Dårlige produkter, prostituerte, narkotika, avtalt spill mellom tjenestemenn og gjenger, organiserte forbrytersyndikater, gambling, bestikkelser – korrupsjon på alle mulige måter er fremherskende. KKP har i stor grad ignorert slikt moralsk forfall. Det er mange høyt rangerte tjenestemenn som er sjefer på bakrommet og presser folk for beskyttelseshonorar. En ekspert ved Nanjing universitet, Cai Shaoqing, har studert mafia og kriminelle organisasjoner og anslår at antall organiserte forbrytere og medlemmer i syndikater i Kina er totalt minst en million. Hver gang noen blir tatt, avsløres alltid korrupte kommunister som opererer bak kulissene; tjenestemenn, dommere eller politifolk.

KKP er redd for at folkets samvittighet og moral igjen skal vekkes og tør derfor ikke å tillate religiøs tro eller tankefrihet. Partiet bruker alle sine ressurser for å forfølge gode mennesker som tror, slike som de kristne som tror på Jesus og Gud og som har "gått under jorden" og Falun Gong-utøvere som lever etter Sannhet, Medfølelse og Toleranse. KKP er redd for at demokrati skal bety slutten på ett-parti-staten, og derfor tør det ikke å gi

politisk frihet. Det handler raskt og fengsler uavhengige liberale og borgerrettighetsaktivister. Det gir imidlertid en annen form for frihet. Så lenge du ikke bryr deg om politikk og ikke motsetter deg KKP's lederskap, kan du la dine begjær gå hvor som helst, selv om det betyr at du gjør skadelige og uetiske handlinger. Resultatet er at KKP degenererer dramatisk og at samfunnsmoraleen i Kina er i et alarmerende og intenst forfall.

"Blokkere veien til himmelen og åpne veien til helvete" er den beste beskrivelse for hvordan det kinesisk samfunnet i dag er ødelagt av KKP, denne ondskapens kult.

VII. Refleksjoner om det onde herredømmet til KKP

Hva er Kommunistpartiet?

Det er ingen enkle svar på dette tilsynelatende enkle spørsmålet. Under påskudd av å være til "for folket" og forkledd som et politisk parti, har Kommunistpartiet i virkeligheten bedratt millioner av mennesker. Likevel er det ikke et politisk parti i vanlig betydning, men en ond og skadelig kult, besatt av et ondt gjenferd. Kommunistpartiet er et levende vesen som manifesterer seg i denne verden gjennom partiets organisasjoner. Det som virkelig kontrollerer Kommunistpartiet, er det onde gjenferdet som først førte det inn, og det er dette onde gjenferdet som er bestemmende for Kommunistpartiets onde natur.

Kommunistpartiets ledere opptrer som guruer for en kult, men er i realiteten bare talerør for det onde spøkelset og partiet. Når deres ønsker og formål er i samsvar med partiet og kan bli brukt av det, vil de bli valgt som ledere. Når de derimot ikke lengre tilfredsstiller partiets krav, vil de hensynsløst bli styrtet. Partiets interne kamper sørger for at bare de slueste, mest ondskapsfulle og mest hardføre vil beholde sin posisjon som guruer i Kommunistpartiet. Omtrent et dusin fremtredende partiledere er falt i unåde, noe som illustrerer sannheten i dette utsagnet. Faktisk går topplederne i partiet på en svært smal og stram line. De kan enten bryte med partilinjen og få et godt ettermæle i historien, slik Gorbatsjov gjorde, eller bli offer for partiet, slik mange av generalsekretærene er blitt.

Folket er målet for partiets undertrykkelse og slaveri. Under partiets herredømme har folket ingen rett til å avvise partiet. I stedet er de tvunget til å akseptere partiets lederskap og oppfylle sin forpliktelse til å understøtte partiet. De er også utsatt for regelrett kultlignende hjernevask under trussel om tvang fra partiet. KKP tvinger hele nasjonen til å tro på og opprettholde denne onde kulten. Dette er en sjeldenhet i verden i dag, og vi må anerkjenne KKP's usammenlignbare evne til slik undertrykkelse.

Partimedlemmene er en fysisk masse som er blitt brukt til å fylle opp partiets kropp. Mange av dem er ærlige og vennlige, og noen er til og med

ganske dannede i sine offentlige liv. Det er disse menneskene KKP gjerne vil verve ettersom de med sitt rykte og sin dyktighet kan utnyttes i partiets tjeneste. Det er også mange som, fordi de ønsker å bli tjenestemenn og nyte en høyere sosial status, arbeider hardt for å bli medlem av partiet og hjelpe det onde vesenet. Det er også de som velger å bli medlem av partiet fordi de ønsker å oppnå noe i livet og erkjenner at under det kommunistiske herredømmet kan de bare lykkes i dette om de melder seg inn i partiet. Noen melder seg inn i partiet for at de skal bli tildelt leilighet eller simpelthen for å få et bedre rykte. Derfor er det blant de titalls millioner partimedlemmene både gode og dårlige mennesker. Om det var villet eller av andre grunner, uavhengig av motiver, straks du sverger din troskap foran partiets flagg, har du frivillig viet deg selv til partiet. Da vil du, ved å delta i de ukentlige politiske studiene, gå gjennom en prosess av hjernevask. En betydelig andel av partimedlemmer vil ha lite, om noe, av sine egne tanker igjen. Som en følge av indoktrineringen fra partiet vil de lett bli kontrollerte av det onde gjenferdet som KKP bærer i sin kropp. Disse menneskene vil fungere innen partiet som celler i en menneskekropp, og arbeide uten stans for partiets eksistens, selv om de selv også er en del av befolkningen som er slavebundet av partiet. Enda mer bedrøvelig er det at etter at du først er blitt slavebundet av "Partinaturen", er det enda vanskeligere å komme vekk fra den. Straks du viser din menneskelige side, vil du bli rensset eller forfulgt. Du kan ikke melde deg ut av partiet på egen hånd selv om du ønsker, for partiet vil, med sitt "inngang-ja" og "utgang-nei" politikk, anse deg som en forræder. Det er derfor mennesker ofte viser en todelt natur. I det politiske livet viser de naturen til Kommunistpartiet; i sine daglige liv viser de den menneskelige naturen.

Partiets kadrer, "løytnantene", er en gruppe som holder på makten blant partimedlemmer. Selv om de kan velge mellom godt og dårlig og ta sine egne avgjørelser ved spesielle anledninger, må de, sett under ett, til spesielle tider og hendelser, følge partiets vilje. Partiets mandat krever at "hele partiet skal adlyde sentralkomiteen. "Partifunksjonærene er ledere på forskjellige nivåer – de er partiets ryggrad. De er også, rett og slett, verktøy for partiet. De blir til og med bedratt og utnyttet, og de var ofre under de tidligere politiske kampanjene. KKP's underliggende kriterier er å teste hvorvidt du følger den rette guruen og er oppriktig i din oppofrelse.

Hvorfor forblir folk intetanende?

KKP har handlet ondskapsfullt og med skadefryd gjennom sitt over 50-årige herredømme over Kina. Hvorfor har ikke det kinesiske folket en realistisk forståelse av KKP's onde natur? Er det fordi kinesere er dumme? Nei. Kinesere utgjør en av de klokeste nasjoner i verden og kan oppvise en rik, tradisjonell kultur og en 5000 år gammel arv. Likevel lever kinesere fortsatt under KKP's herredømme og under en fullstendig frykt for å uttryk-

ke sin misnøye. Nøkkelen ligger i den tankekontrollen som KKP har gjort til sin praksis.

Om kinesere hadde hatt ytringsfrihet og kunne debattert åpent om fordelene og ulempene med KKP, kunne vi ha forestilt oss at kinesere for lenge siden ville ha gjennomskuet KKP's onde natur og befridd seg fra denne onde kulturs innflytelse. Dessverre mistet kineserne sin ytrings- og tankefrihet for over et halvt hundre år siden da KKP innførte sitt herredømme. Hensikten med forfølgelsen av de høyreorienterte blant de intellektuelle i 1957 var å innskrenke ytringsfriheten og kontrollere menneskenes tanker. I dette samfunnet, uten fundamentale friheter, har flesteparten av de unge som under kulturrevolusjonen helhjertet studerte Marx og Engels, ironisk nok blitt betegnet som "anti-parti-klikk" og dermed blitt forfulgt. Å diskutere hva KKP har gjort rett og galt, var det simpelthen ikke rom for.

Ikke mange kinesere ville engang tørre å tenke på å kalle KKP en ond kult. Om imidlertid denne påstanden ble fremmet, ville de som har levd i Kina, ikke finne det vanskelig å oppdage sterke bevis til støtte for argumentet, både ut fra egen erfaring og ut fra sine familier og venners erfaringer.

Det kinesiske folket har ikke bare blitt fratatt tankefriheten, det er også blitt indoktrinert med partiets lære og kultur. På denne måten har alt det folket har hørt, vært en lovprising av partiet, og deres sinn er blitt utarmet av enhver annen tanke enn de ideer som styrker KKP. Ta massakren på Den himmelske freds plass som eksempel. Da det ble avfyrt skudd den 4. juni 1989, reagerte mange instinktivt og løp for å gjømmes i buskene. Kort etter kom de, til tross for risikoen, tappert ut fra sine gjemmesteder og sang "Internasjonalen" sammen. Disse kineserne var faktisk modige, uskyldige og respektable. Men, hvorfor sang de "Internasjonalen," den kommunistiske hymnen, da de sto overfor drap, utført av kommunister? Årsaken er enkel. Opplært i partiets kultur; alt det de ynkelige menneskene da kjenner til, er kommunismen. De på Den himmelske freds plass kunne ingen annen sang enn "Internasjonalen" og et par andre som lovpriser Kommunistpartiet.

Hva er utveien?

KKP beveger seg mot den fullstendige undergangen. Det er trist at det fortsatt forsøker å binde sin skjebne til den kinesiske nasjonen før det går under.

Det døende KKP er åpenbart svekket, og dets kontroll over menneskers tanker blir mindre. Med fremskritt innen telekommunikasjon og Internett er det vanskelig for KKP å kontrollere informasjon og undertrykke ytringer. Ettersom korrupte tjenestemenn i økende grad plyndrer og undertrykker folket, begynner folket å våkne opp fra sine illusjoner om KKP, og mange har tatt til sivil ulydighet. KKP har ikke bare mislykkes i sitt mål om økt ideologisk kontroll i forfølgelsen av Falun Gong, men også svekket seg

selv i og med avsløringen av den absolutte mangel på barmhjertighet. Dette beleilige øyeblikket har fått folk til å revurdere KKP og bane vei for at den kinesiske nasjonen kan frigjøre seg fra det ideologiske slaveriet og fullstendig bryte vekk fra kontrollen til det onde kommunistiske gjenferdet.

Det kinesiske folket behøver ingen voldelig revolusjon ettersom det har levd under det onde herredømmet til KKP i over 50 år. Snarere trenger folket forsoning med sine sjeler. Dette kan oppnås ved selvhjelp, og det første steget mot det målet er å bli klar over KKP ondskapsfulle natur.

Den dagen vil komme da folket forkaster partiorganisasjoner som er tilknyttet statsapparatet, og lar det sosiale systemet fungere uavhengig, støttet opp av kjernekreftene i samfunnet. Med den diktatoriske partiorganisasjonens avgang vil myndighetenes effektivitet forbedres og styrkes. Og den dagen er rett rundt hjørnet. Faktisk forsvarte reformistene innad i partiet allerede så tidlig som på 1980-tallet ideen om å "skille partiet og staten" i et forsøk på å stenge partiet ute fra den utøvende makten. Forsøket på reform innenfra KKP har vist seg å være utilstrekkelig og mislykket fordi ideologien med "absolutt lederskap til partiet" ikke er blitt helt forkastet.

Partikulturen er det miljøet som er nødvendig for at den onde kommunistiske kulten skal kunne overleve. Det kan vise seg vanskeligere å fjerne KKP's besettende tanker fra folkets sinn enn å rense statsadministrasjonen for KKP's besettelse, men en slik utrensing er den eneste måten til virkelig å fjerne den kommunistiske ondskaper med roten. Dette kan bare oppnås gjennom det kinesiske folkets egne anstrengelser. Ved å vende tilbake til et rett tankesett og til den opprinnelige tilstanden for menneskelig natur kan folket gjenvinne sin moral og lykkes i overgangen til et menneskeverdig, ikke-kommunistisk samfunn. Kuren mot denne ondskapens besettelse ligger i å erkjenne det onde gjenferdets natur og skadelighet, fjerne det fra folks tanker og rense det ut, slik at det ikke kan gjemme seg noen steder. Kommunistpartiet understreker ideologisk kontroll ettersom det selv ikke er noe annet enn en ideologi. Denne ideologien vil løses opp når kineserne forkaster de kommunistiske løgnene som har tatt rot i deres sinn, aktivt renser bort partikulturen, frigjør seg mentalt og fjerner innflytelsen fra den onde, kommunistiske kulten fra sine liv. Etter hvert som folket redder seg selv, vil KKP gå i oppløsning.

Nasjoner under kommunistisk styre blir assosiert med fattigdom, diktatur og forfølgelse. Det er svært få slike nasjoner igjen, bare Kina, Nord-Korea, Vietnam og Kuba. Deres dager er talte.

Med det kinesiske folkets visdom og inspirert av den storslagne historien til den kinesiske nasjonen vil et Kina, løsrevet fra kommunismens onde besettelse, være en lovende nasjon.

Konklusjon

KKP tror ikke lengre på kommunismen. Dets sjel har dødd, men skyggen forblir. Det har bare arvet "skinnet" til kommunismen, men manifesterer fortsatt en ond kults natur gjennom sin arroganse, innbilskhet og egoisme og nyter av hensynsløs ødeleggelsestrang. Gjennom sin arv benekter KKP himmelens lover, og det har kontinuerlig og uforanderlig forkastet den menneskelige naturen.

I dag fortsetter KKP å regjere Kina med de samme kampmetodene som det til fulle har mestret i alle år. Det bruker sitt fast sammenvevde organisasjonssystem og kobler dette sammen med styreformen "partibesettelse". Hertil legges ond propaganda som samtidig fungerer som statsreligion. Med de seks trekkene til Kommunistpartiet som det er redegjort for tidligere, faller dagens KKP klart innenfor definisjonen av en "ond kult"; det gjør ikke noe godt, bare ondt.

Ettersom det nærmer seg døden, tiltar korrupsjonen i denne onde, kommunistiske kulten, og samtidig degenereres den raskere. Det mest grusomme er at partiet hårdnakket gjør hva det kan for å ta den kinesiske nasjonen med seg inn i en dyp avgrunn av korrupsjon og degenerering.

Kinesere trenger å hjelpe seg selv; de må reflektere, og de må frigjøre seg fra KKP.